

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest producentem środków ochrony roślin na bazie chlorotalonilu i stąd ma interes w zagwarantowaniu włączenia tej substancji do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁽¹⁾, co pozwoliłoby jej na prowadzenie dalszej ich produkcji. Podważa ona zatem dyrektywę 2005/53⁽²⁾ w zakresie, w jakim dokonuje ona włączenia tej substancji do załącznika I, jednakże ze specyfikacją, która prowadzi do wyłączenia produktu wytwarzanego przez skarżącą.

Na poparcie skargi skarżąca powołuje na wstępie liczne przypadki uchybień proceduralnych dotyczące zaskarżonej dyrektywy, jak również liczne przypadki istotnych naruszeń prawa materialnego. Co do uchybień o charakterze proceduralnym skarżąca twierdzi, iż zarówno odrzucenie jej jako głównego dostawcy informacji, jak i usunięcie przedstawionych przez nią badań z załącznika IIIA i umieszczenie ich w sprawozdaniu kontrolnym zostało dokonane z naruszeniem prawa. Twierdzi ona ponadto, iż obecna wersja sprawozdania nie mogła zostać zatwierdzona przez stały komitet, skoro zostało ono sporządzone po zebraniu komitetu zatwierdzającym sprawozdanie kontrolne. Skarżąca utrzymuje również, iż została wyłączona z udziału w pewnych zebraniach o decydującym znaczeniu i dyskusjach, z naruszeniem gwarancji proceduralnych przewidzianych w dyrektywie 91/414/EWG i rozporządzeniu nr 3600/92⁽³⁾, oraz że jej specyfikacja chlorotalonilu została wycofana z załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG niezgodnie z prawem, mimo faktu, iż posłużono się pochodzącymi od niej informacjami. Skarżąca kwestionuje również decyzję Komisji o oparciu się na nowej specyfikacji FAO w celu zmiany specyfikacji chlorotalonilu w dyrektywie 91/414/EWG podnosząc, iż zmiana tego rodzaju nie była konieczna z naukowego punktu widzenia.

Skarżąca następnie utrzymuje, iż jej specyfikacja chlorotalonilu odpowiada wymogom art. 5 i stąd też Komisja zgodnie z tym przepisem, jak również z art. 95 WE, była zobowiązana do włączenia tej substancji do załącznika I. Skarżąca jest również zdania, że postępując zgodnie z „najwyższymi standardami” w zakresie chlorotalonilu Komisja dopuściła się naruszenia zasady subsydiarności, uchybiając uprawnieniom Państw Członkowskich w procesie wydawania decyzji co do ponownej rejestracji zgodnie z dyrektywą 91/414. Skarżąca powołuje się również na naruszenie zasady dobrej administracji wyrażonej w art. 211 WE jak również art. 13 dyrektywy 91/414/WE oraz praw skarżącej i jej uzasadnionych oczekiwań.

Ponadto skarżąca utrzymuje, iż zaskarżona dyrektywa narusza jej prawo do przedstawienia stanowiska, prawo do obrony, obowiązek Komisji uzasadnienia aktów oraz podstawowe zasady prawa wspólnotowego, jak zasada proporcjonalności, ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i równego traktowania. Zaskarżona dyrektywa ma również jakoby naruszać służące skarżącej prawo własności, jako że pozbawia ją swobody prowadzenia działalności gospodarczej. Co więcej

skarżąca uważa, iż zaskarżona dyrektywa zakłóca konkurencję do tego stopnia, iż w rzeczywistości stwarza monopol produktu konkurencji jedynej, który miał odpowiadać przyjętej specyfikacji.

W żądaniu alternatywnym skarżąca podnosi fakt, jakoby Komisja nie nadała biegu jej formalnemu wnioskowi o przyjęcie zaskarżonej dyrektywy ze zmianą w odniesieniu do definicji chemicznej tożsamości/czystości, która odpowiadałaby wnioskowi skarżącej lub ewentualnie o wstrzymanie przyjęcia dyrektywy w jej aktualnym brzmieniu do momentu podjęcia decyzji w zakresie definicji tożsamości/czystości chemicznej.

Skarżąca domaga się naprawienia szkody, którą miała ponieść wskutek niemożności dalszego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin na bazie chlorotalonilu.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. 230, str. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Komisji 2005/53/WE z dnia 16 września 2005 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia chlorotalonilu, chlorotoluronu, cypermetryny, daminozydu i tiofanatu metylu jako substancji czynnych (Dz.U.L 241, str. 51).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji 92/3600/EWG z dnia 11 grudnia 1992 r. ustanawiające szczegółowe zasady realizacji pierwszego etapu programu pracy określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 259, str. 27)

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2005 r. — EMC Development przeciwko Komisji

(Sprawa T-432/05)

(2006/C 36/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: EMC Development AB (Lulea, Szwecja) [Przedstawiciel: adwokat M. Elvinger]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 września 2005 r. nieuwzględniającej skargi złożonej do Komisji przez skarżącą zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 17/62;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest osobą prawną, odpowiedzialną między innymi za nieprzerwane prowadzenie testów i badań oraz rozwój alternatywnych wobec cementu produktów, występujących pod nazwą „cementu energetycznie zmodyfikowanego”. Skarżąca wniosła do Komisji skargę na podstawie rozporządzenia nr 17/62, zarzucając europejskim producentom cementu portlandzkiego (dominującego na europejskim rynku typu cementu) liczne zachowania stanowiące poważne naruszenia art. 81 WE. Zażalenie dotyczyło w szczególności normy EN 197-1, przyjętej w ramach dyrektywy 89/106 ⁽¹⁾. Zdaniem skarżącej norma ta została ustanowiona umyślnie na korzyść dominujących na rynku podmiotów, z pominięciem innych producentów cementu lub produktów i technologii stanowiących innowacje na rynku. Zdaniem skarżącej jest to skutek ścisłej współpracy pomiędzy podkomitetem technicznym Europejskiego Komitetu Standaryzacji a CEMBUREAU, oficjalnym stowarzyszeniem europejskich producentów cementu, którego większość członków stanowią mający utrwalone pozycje na rynku producentów cementu portlandzkiego.

Skarżąca podważa decyzję o nieuwzględnieniu jej skargi. Twierdzi ona, że kwestionowana norma skutkuje porozumieniem poziomym naruszającym art. 81 WE. Posiłkowo podnosi ona, że norma ta stoi w sprzeczności z celami art. 28 WE i art. 29 WE i nie może w żadnym przypadku być uzasadniona na poziomie Państwa Członkowskiego postanowieniami art. 30 WE.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych, Dz.U. L 40 z 11.12.1989, str. 12.

w jakim na liście nie znajduje się nazwisko skarżącego, jak również, dodatkowo, aktów przygotowawczych do tej decyzji;

- uchylenie decyzji o przydzieleniu punktów do awansowania w ramach postępowania w sprawie awansu w 2004 r., w szczególności, punktów z rekomendacji komitetu ds. awansu;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnik Komisji, wnosi skargę na decyzję o nieawansowaniu go w ramach postępowania w sprawie awansu w 2004 r. Na poparcie swojej skargi podnosi, że w momencie wydawania zaskarżonej decyzji sprawozdanie z przebiegu jego kariery zawodowej za okres od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. nie zostało jeszcze ostatecznie sporządzone. Ponadto, zwraca uwagę, że przyznając urzędnikom „punkty pierwszeństwa” w celu zaszeregowania w związku z awansem, Komisja przywiązała zbyt wielką wagę do „pozostałych”, urzędników, nieawansowanych w ramach poprzednich postępowań w sprawie awansu, chociaż osiągnęli próg awansu. Skarżący wypowiada również bardziej ogólną krytykę przydzielania punktów, które naruszało według niego wymóg porównania zasług na potrzeby awansu.

Na tej podstawie, skarżący podnosi naruszenie art. 45 regulaminu pracowniczego, jak również ogólnych przepisów wykonawczych oraz wytycznych administracyjnych Komisji w zakresie oceny i awansu, naruszenie zasady niedyskryminacji, naruszenie zasady zakazu arbitralnego postępowania, naruszenie obowiązku uzasadnienia, naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz naruszenie obowiązku staranności.

⁽¹⁾ Lista opublikowana w Informacjach administracyjnych nr 130 – z 30.11.2004 r.

Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2005 r. — Sanchez Ferriz przeciwko Komisji

(Sprawa T-433/05)

(2006/C 36/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Carlos Sanchez Ferriz (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciel: F. Frabetti, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie listy urzędników awansowanych w ramach postępowania w sprawie awansu w 2004 r. ⁽¹⁾ w takim zakresie

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 listopada 2005 r. — Grijseels i Lopez Garcia przeciwko Europejskiemu Komitetowi Społeczno-Ekonomicznemu

(Sprawa T-162/05) ⁽¹⁾

(2006/C 36/74)

Język postępowania: francuski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 9.7.2005